

Egy titok kísérti. Egy idegen megmenti.
A szerelem nem mindig olyan, mint az egyszeregy...

Easy

Egyszeregy

fine
selection

TAMMARA WEBBER

TAMMARA WEBBER

Easy

Egyszeregy

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Kimnek

legeslegjobb pajtásomnak
kebelbarátnőmnek
bizalmasomnak
nővérem helyett nővéremnek
bár a fentiek egyike sem írhatja le,
amit jelentesz nekem
örök szeretettel
köszönöm mindazt,
ami vagy!

1. fejezet

Az előtt az este előtt észre sem vettem Lucast. Mintha korábban nem is létezett volna, attól kezdve meg hirtelen mindenütt ott volt.

Épp leléptem a még javában dübörgő mindenszenteki buliról. Az expasim kolesza előtti parkolóban összezsúfolódott kocsikat kerülgetve pötyögtem be egy SMS-t a szobatársamnak. Kellemes, enyhe idő volt – tipikus délies vénasszonyok nyara. A kolesz sarkig tárt ablakain át a szabadba áradt a zene, amelyet néha fölcsattanó röhögés, részeg kötekedés meg további ivászatra buzdító felszólítások tarkítottak.

Aznap én voltam a sofőr, rám hárult a felelősség, hogy a campuson át egy darabban, komolyabb külsérelmi nyomok nélkül fuvarozzam vissza Erint a saját koleszunkba, függetlenül attól, hogy én meddig bírom elviselni a bulit. Most azért írtam neki, hogy hívjon vagy SMS-ezen, amint hajlandó indulni. A tequilamámoros dirty dancingből ítélve, amit a fiújával, Chazzel nyomattak, és figyelembe véve, hogy azután egymásba gabalyodva botorkáltak föl a lépcsőn a srác szobájába, számíthattam rá, hogy talán csak hajnalban jelentkezik. Kuncogva gondoltam rá, mekkora égés lesz fényes nappal a fiúkolesz bejáratától a kisteherautóig elcsámpáznia.

Miközben megnyomtam a *Küldöt*, már a táskámban turkáltam a kulcs után. A hold felhők mögé bújt, és a ház kivilágított ablakai is messze voltak ahhoz, hogy elég fényt adjanak a parkoló túlsó végén. Tapogatózásra kellett hagyatkoynom. Elkáromkodtam magam, miután belenyúltam egy rotring hegyébe, dühösen toppantottam a túsarkúmmal, mert biztosra vettem, hogy átszúrta a bőrt. Amint a kezemben volt a slusszkulcs, szopogatni kezdtem az ujjamat, és az enyhén fémes íz jelezte, hogy nem tévedtem.

– Jellemző – motyogtam, ahogy kinyitottam a kocsiját.

Az ezt követő másodpercekben annyira összezavarodtam, hogy föl sem fogtam, mi történik. Az egyik pillanatban még a kisteherautó ajtaját nyitottam kifelé, a következőben pedig kifulladásra, mozgásképtelenül hasaltam keresztben az ülésen. Vergődtem, próbáltam fölállni, de nem bírtam, mert teljes súlyával rám nehezedett valaki.

– Jól áll neked az ördögfióka-jelmez, Jackie-kém – mondta a kissé akadozó nyelvű, de ismerős hang.

Az első gondolatom az volt, hogy *Tudod, kit szólíts így!* – de ezt a kifogást hamar elvettem rémületemben, mivel éreztem, hogy egy kéz följebb csúsztatja amúgy is rövid szoknyámat. A jobb karomat nem tudtam használni, beszorult a testem és az ülés közé. Bal kézzel az arcom mellett markoláztam az ülést, újra megpróbáltam fölnyomni magamat, erre a meztelen combomat tapogató kéz a csuklóhoz kapott. Fölkiáltottam, ahogy hátracsavarta a karomat, és másik kezével jó szorosan lefogta. Az alkarja a lapockámnak nyomódott. Moccanni sem bírtam.

– Buck, szállj le rólam! Eressz!

Reszketett a hangom, de igyekeztem ellentmondást nem tűrően ráripakodni a srácra, amennyire csak lehetett.

A lehelete sörtől, a veritéke valami töményebbtől búzlott, amitől felfordult a gyomrom.

Szabad keze visszatért a bal combomhoz, testsúlyával a jobb oldalamat nyomta, teljesen betakart. A lábam kikalimpált a kocsi még nyitott ajtaján. Próbáltam fél térdemet magam alá húzni, de ő csak nevetett száználmas erőlködésemen. Amikor betolta a kezét szétnyitott lábam közé, kiáltottam, de már későn kaptam újra le a lábamat. Ziháltam, ficánkoltam, először arra gondoltam, hogy lerázom magamról a srácot, azután rájöttem, hogy nem kelhetek versenyre a természetével, és könyörgőre fogtam a dolgot.

– Buck, *lécci*, hagyd abba! Beszívtál, és holnap meg fogod bánni. Jaj, istenem...

A lábam közé feszítette a térdét, és hűvös levegő csapta meg meztelen csípőmet. A cipzár összetéveszthetetlen zizegését hallottam, a srác pedig csak röhögött, amikor rimánkodásomban a józan érvekről sírásra váltottam:

– Ne-ne-ne-ne-neeeee...

A súlyától nem kaptam annyi levegőt, hogy sikítani tudjak, a szám is az üléshez préselődött, ez még inkább elfojtotta tiltakozásom hangját. Hiába vergődtem. El sem akartam hinni, hogy ez a srác, akit több mint egy éve ismerek, aki egész idő alatt, amíg Kennedyvel jártam, egyszer sem bánt tiszteletlenül velem, most a fiúkollégium parkolójának végében, a saját kocsimban támad le.

Térdig lerántotta a bugyimat, és miközben erőlködött, hogy még jobban lehúzza, én pedig újult erőfeszítéssel próbáltam szabadulni, hallottam, ahogy a finom anyag elszakad.

– Jesszusom, Jackie, mindig tudtam, hogy világszám a segged, de hogy ennyire... Atyám!

Megint benyúlt a lábam közé, és a másodperc törtrészére áthelyezte a súlypontját – épp elég időre ahhoz, hogy teleszívjam a tüdőmet, és sikoltsak. Elengedte a csuklómat, tenyerével a tarkómra csapott, és a bőrülésre fordította az arcomat, amíg szinte már lélegzésre képtelenül el nem hallgattam.

A bal karom kiszabadulva is hasznavehetetlen maradt. A kocsi padlójának támasztottam a tenyeremet, és föl akartam nyomni magamat, de kifacsart, sajtó izmaim nem engedelmeskedtek. Az ülés-párnába zokogtam, könnyem-nyálam összefolyt az arcom alatt.

– Légy szíves, ne csináld, légy szíves, ne, jaj, istenem, hagyd már abba...

Dühített erőtlen hangom nyávogós színezete.

Egy pillanatra fölemelkedett rólam – vagy meggondolta magát, vagy csak pozíciót változtatott, de nem vártam, hogy kiderüljön. Elfordultam, föl húztam a lábamat, éreztem, hogy a túsarok a ruganyos bőrhuzatba fúródik, miközben átlöktem magamat az ülés túloldalára, és az ajtónyitó után kapkodtam. Vér tódult a fülembé, ahogy szervezetem az összes erőtartalékát mozgósította a totális harc vagy menekülés érdekében. Azután megdermedtem, mert ráeszméltem, hogy Buck már nincs is a kocsiban.

Először nem értettem, miért áll ott, mindjárt az ajtó mellett, nekem háttal. Azután hátrahanyatlott a feje. Vadul hadonászott, de csak a nagy semmit öklözte. Nekitántorodott a kocsimnak, és csak ekkor láttam, kicsoda-micsoda ellen viaskodik.

A másik srác le sem vette róla a szemét, miközben bevitt Buck arcára még két kemény ütést, oldalra hajolt, ahogy kerülgették egymást, és a vérző orrú Buck hiába próbálta maga is megütni. Végül Buck leszegett fejjel, öklelő bika módjára előrelódult, de rajtavesztett, mert az idegen könnyedén elhelyezett egy horogütést a képén.

Miután Buck feje fölcsapódott, vérfagyasztó csattanással egy könyök találta halántékon. Ismét a kocsim oldalához vágódott, majd ellökte magát, és másodszor is az idegenre rontott. Az pedig erre – mintha az egyész bunyót megkoreografálták volna – elkapta Buck vállát, előrerántotta, és az állába térdelt. Buck nyöszörögve rogyott a földre, és megszeppenten húzta össze magát.

Az idegen lefelé bámult, ökölbe szorított kézzel, kissé behajlított könyökkel, készen, hogy újabb csapást mérjen ellenfelére, ha kell. Nem kellett. Buck majdnem elvesztette az eszméletét. Ahogy pánikomat megdöbbenés váltotta föl, lihegve a túloldali ajtóhoz kupo-rodtam. Bizonyára nyöszörögtem is, mert a srác hirtelen fölnézett rám. Bakancsos lábával félrehengerítette Buckot, az ajtóhoz lépett, és bekukkantott.

– Hogy vagy? Rendben? – kérdezte halkán, aggódva. Szerettem volna igent mondani, bólítani, de nem bírtam. Cseppet sem voltam rendben. – Hívom a 911-et. A mentőket is kérjem, vagy csak a rendőrséget?

Elképzeltem, ahogy az egyetemi rendészet kiszáll a helyszínre, és a bulizók a szirénázás hangjára kitódulnak a koleszból. Erinen és Chazen kívül is sok barátom van bent, akiknek több mint a fele huszonegy alatti, azaz törvényesen nem fogyaszthat alkoholt, mégis ittas. Engem fognak okolni, ha a rendőrség felfigyel a bulira. Kiközösítenek.

– Ne telefonálj! – kértem rekedten.

– Ne hívjam a mentőket?

Megköszörültem a torkomat, és a fejemet ráztam.

– Senkit se hívj! Főleg a rendőrséget ne.

Tátott szájjal bámult rám az ülés túloldaláról.

– Féltreértettem a helyzetet, vagy ez a srác tényleg *meg akart erőszakolni* – összerezzenem a förtelmes szótól –, te pedig arra kérsz, hogy

ne hívjam a rendőrséget? – Összeszorította a fogát, megcsóválta a fejét, és újra végigmért. – Vagy talán megzavartam valamit, amit nem kellett volna?

Levegő után kapkodtam, könnyek szöktek a szemembe.

– Nem. Csak haza szeretnék menni!

Buck felnyögött, és a hátára fordult.

– Basszuuuuus – morogta, de nem nyitotta ki a szemét, az egyik valószínűleg be is dagadt.

Megmentőm ránézett, az állkapcsa megfeszült. Jobbra-balra bilentette a fejét, megmozgatta a vállát.

– Rendben. Hazaviszlek.

A fejemet ráztam. Nem ettem meszet, hogy most, hogy alig menekültem meg egy támadásból, máris ostoba módon beüljek egy vadidegen kocsijába.

– Tudok vezetni – krákoztam.

Tekintetem a táskámra siklott, amely elakadt a sebváltónál, tartalma kiborult a kocsipadló bal felére. A srác odapillantott, lehajolt, hogy szétszóródott holmim közül kihalássza a kocsikulcsot.

– Gondolom, az előbb is ezt kerested – lóbálta meg, és rádöbbenem, hogy még most sem merészkedtem közelebb hozzá.

Megnyalogattam az ajkamat, és aznap este már másodszor éreztem a vér ízét. A pici mennyezeti utastér-világítás gyér fényében előrébb húzódtam, vigyáztam, nehogy a szoknyám fölcsússzon. Szédülés hullámozott át rajtam, ahogy teljesen tudatára ébredtem, mi is történt velem, és reszkető kézzel nyúltam a kocsikulcsért.

A srác homlokráncolva markolta meg, és leeresztette a kezét maga mellé.

– Nem hagyhatom, hogy vezess.

Az arckifejezése elárulta, hogy katasztrofális az ábrázatom.

Pislogtam, továbbra is a kulcs felé nyúlkáltam, amelyet elkobzott.

– Hogyhogy? Miért nem?

– Remegsz, ez valószínűleg a támadás utóhatása. Fogalmam sincs, nem sérültél-e meg. És valószínűleg ittál – számlált az ujjain három okot.

– Nem ittam – vágtam rá. – Én vagyok a kijelölt sofőr.

– Mégis kicsoda jelölt ki? – vonta föl fél szemöldökét, és körülpillantott. – Apropó, ha valakivel együtt lettél volna ma este, akkor talán nem kerülhettél volna bajba. Ehelyett *egy szál magadban* slatytyogtál ki a sötét parkolóba, és eszedbe sem jutott körülnézni. Ez aztán a felelősségteljes magatartás!

Hirtelen iszonyúan bepipultam. Kennedyre, mert két hete összeröpte a szívemet, és nem volt velem ma este, nem kísért biztonságban a kocsimhoz. Erinre, mert rábeszélte, hogy eljöjjek erre a hülye bulira, és még inkább magamra, mert hagytam magam rábeszélni. Dühöngtem a félájult seggfej miatt, aki egy-két méternyire tőlem vérző orral, motyogva hevert az aszfalton. És forrt bennem a méreg az idegen miatt is, aki elhappolta a kocsi kulcsomat, miközben agyatlan, nemtörődöm tyúknak állított be.

– Szóval az én hibám, hogy megtámadtak? – Égett a torkom, de legyűrtem a fájdalmat. – Az én hibám, ha nem tudok anélkül eljutni egy ház kapujától a kocsimig, hogy valamelyikötök megpróbáljon *megegyőszakolni*? – vágtam a képébe a szót, hogy lássa, nem félek a kimondásától.

– „*Valamelyikötök?*” Egy kalap alá veszel ezzel a sarzházival? – mutatott Buckra, de a tekintetét továbbra is rám szegezte. – *Semmi közöm az effélékhez.*

Ekkor vettem észre az alsó ajka jobb felén csillogó vékony ezüstkarikát.

Remek. Egyedül egy parkolóban egy sértődött, piercinges képű idegennel, aki továbbra is bitorolja a kocsikulcsomat. Mi jöhet még ezen az estén? Zokogás tört fel a torkomból, ahogy próbáltam megőrizni a lélekjelenléteimet.

– Visszakaphatnám a kulcsomat? – nyújtottam ki a kezemet, és görcsösen igyekeztem leküzdeni a remegést.

A srác nyelt egyet, rám nézett, én pedig álltam a tekintetét. A félhomályban nem tudtam volna megmondani, milyen színű a szeme, de a csillogása vonzó kontrasztot képezett barna hajával.

– A campusban laksz? – váltott halkabb, kevésbé ellenséges hangra. – Hadd vigyelek haza! Majd visszagyalogolok ide a saját verdámért.

Lehiggadtam, bólítottam, a táskámért nyúltam, hogy eltegyem az útból. A srác segített összeszedni a padlón szétszóródott rúzszt, pénztárcát, tamponokat, hajcsatokat, tollakat meg ceruzákat, és visszapakolni mindent a táskámba. Utoljára egy óvszeres tasak akadt a kezébe. Megköszörülte a torkát, és felém nyújtotta az óvszert.

– Nem az enyém – húzódoztam.

A homlokát ráncolta.

– Biztos?

Összeszorítottam a fogamat, nehogy megint beguruljak.

– Halálbiztos.

– A szemétláda – pillantott megint Buckra. – Nyilván arra készült, hogy... – A szemembe nézett, majd mérgesen újra a másik srágra. – Na jó... eltüntetjük a bűnjelet.

Nem hagyott időt, hogy megfontoljam a dolgot. A farmerja elülős zsebébe süllyesztette a négyzögletes tasakot.

– Majd kidobom. Az tuti, hogy nem kapja vissza a rohadék. – Még mindig ráncolta a homlokát, amikor rám emelte a tekintetét,

majd felkapaszkodott a volánhoz, és beindította a motort. – Biztosan nem akarsz, hogy értesítek a rendőrséget?

Bólintottam, és ekkor a ház hátsó bejárata felől nevetés harsant. Kennedy mintha a középső ablak keretében táncolt volna egy kihívó, mélyen kivágott fehér felsőt, szárnyat és glóriát viselő lánnyal. Tökéletes. Már csak ez hiányzott.

A Buckkal való dulakodás közben valamikor elveszítettem az ördögsvarvas fejpántot, amelyet Erin erőltetett rám, amikor az ágyon gubbasztva rinyáltam, hogy nincs kedvem idióta jelmezes bulira menni. A kiegészítő nélkül csak vörös flitteres, tenyéryi ruhába öltözött lány voltam, ilyen kellék híján viszont még holtomban is ciki lett volna ez a szerelés.

– Biztosan.

Ahogy kitolattunk a parkolóhelyről, a fényszóró megvilágította Buckot. A srác a szemé elé kapta a kezét, megpróbált ülő pózba hemperedni. Még ilyen távolságból is láttam fölrepedt felső ajkát, sérült orrát és bedagadt szemét.

Szerencse, hogy nem én ültem a volánnál, mert valószínűleg át-hajtottam volna rajta.

Az idegen kérdésre megmondtam a kolepszom nevét, és kibámultam az oldalablakon, és egy szót sem bírtam kinyögni, mialatt ide-oda kanyarogtunk a campusban. Úgy öleltem át magam, mintha kényszerzubbonnyba bújtattak volna, ezzel próbáltam leplezni az öt másodpercenként rám törő reszketést. Nem akartam, hogy a srác észrevegye, de abbahagyni sem bírtam.

A kolepsz parkolója majdnem dugig megtelt, az épület bejáratához közeli helyeket már mind elfoglalták. A srác hátulra állt be, kipatant a kocsiból, és átjött az én oldalamra, miközben kiszálltam a saját kisteherautóm anyósüléséről. Az ideg-összeroppanás küszöbén

imbolyogva vettem át tőle a kulcsot, miután bezárta a központi zárat, és elindult előttem az épülethez.

– Az igazolványod? – kérdezte, amikor a kapuhoz értünk.

Remegő kézzel csatoltam ki a táskámat, és vettem elő a kártyát. Ahogy érte nyúlt, meghökkenve láttam a keze fején a vért.

– Jesszusom, te vérzel!

A kezére pillantott, és kurtán megrázta a fejét.

– Á, ez javarészt az ő vére.

Összeszorította az ajkát, elfordult, hogy áthúzza a kártyát az elektromos zár érzékelőnyílásán, és eszembe jutott, hogy vajon be akar-e jönni velem. Úgy éreztem, már nem sokáig bírom tartani magamat.

Miután kinyitotta a kaput, a kezembe nyomta az igazolványt. Az üres előtér fényében jobban láthattam a szemét – egészen világos szürkéskékjét az összehúzott szemöldök alatt.

– Biztos, hogy rendben vagy? – kérdezte már másodszor, és éreztem, hogy eltorzul az arcom.

Leszegett fejjel löktem vissza a kártyát a táskámba.

– Persze, rendben – hazudtam, fölösleges bólogatás kíséretében.

Hitetlenkedve sóhajtott, ujjaival a hajába túrt.

– Fölhívjak valakit neked?

Megráztam a fejemet. Alig vártam, hogy bejussak a szobámba, ahol nyugodtan széteshetek.

– Köszí, nem kell.

Beoldalaztam mellette, vigyáztam, nehogy bárhol hozzáérjek, és a lépcsőhöz indultam.

– Jackie! – szólt utánam halkán, nem tágított a kapuból. A lépcsőkörlátba kapaszkodtam, hátranéztem, és találkozott a tekintetünk. – Nem a te hibád volt.

Az ajkamba haraptam, biccentettem, majd megfordultam, és föl-szaladtam a lépcsőn, a cipőm csattogott a betonfokokon. A pihenőre érve megtorpantam, visszafordultam, lenéztem a kapura. A srác már eltűnt.

Nem tudtam a nevét, és nem rémlett, hogy azelőtt bármikor láttam volna, találkozásról már nem is beszélve. Ezt a szokatlanul tisztán csillogó szempárt megjegyeztem volna. Fogalmam sem volt, kicsoda... ő pedig a nevemen szólított. Nem úgy, ahogy az igazolványomon olvasható – Jacqueline-nek –, hanem Jackie-nek, azon a beceneven, amit azóta viseltem, hogy Kennedy a középiskola utolsó előtti évében átkeresztelt.

Két héttel korábban:

– Nincs kedved feljönni? Vagy itt is aludni? – kérdeztem játékosan trillázó hangon. – Erin ezen a hétvégén átmegy Chazhez... A szobatársa elutazik. Úgyhogy egyedül leszek...

Kennedyvel egy hónap választott el bennünket a harmadik évfordulónktól. Nem kellett kerülgatnünk a lényeket. Erin egy ideje rászokott, hogy vén házaspárnak tituláljon bennünket. Általában azzal vágtam vissza, hogy ne irigykedjen. Mire válasz helyett rendszerint bemutatott nekem.

– Hmm, jó. Fölugorhatok egy kis időre – dörzsölgette kifürkészhetetlen arccal a nyakát Kennedy, miközben bekanyarodott a kolesz parkolójába, és helyet keresett.

Furcsa előérzet kezdett bizseregni a mellkasomban, feszélyezetten nyeltem. Elvégre a tarkódörzsölgetés jól ismert stresszjelzés.

– Minden rendben? – kérdeztem.

– Ja. Persze – vetett rám egy pillantást.

Beállt az első adódó üres helyre, két kisteherautó közé préselte a BMW-jét. Még soha, mondom, *soha* nem fordult elő, hogy szűk helyre erőltette volna be a drága külföldi kocsiját. Az ajtó horpadásától falra tudott mászni. Tehát valami nem stimmel. Tudtam, hogy idegesíti magát a negyedévi témazáró zéhák, főleg a függvénytan miatt. Ráadásul az ő diákszövetségében másnap estére elhajlást szerveztek, ami elég nagy baromság a témazárók előtti hétvégén.

A kártyámmal benyomultunk az épületbe, a hátsó lépcsőn mentünk föl, amitől egyedül mindig frászt kaptam, de Kennedyvel a hátam mögött nem éreztem mást, csak koszos, rágóval telenyomkodott falat meg áporodott, fanyar szagot. Fölkocogtam az utolsó lépcsősoron, és kiléptünk a folyosóra.

Miközben az ajtómat nyitottam, hátrapillantottam Kennedyre, és fejcsóválással nyugtáztam a bűbajos pénisz-ábrázolást, amelyet valaki a lakóegységünk üzenőtábláján helyezett el. A koedukált kolecsok éretlenebbek, mint amilyeneknek az egyetemi weboldalak ábrázolják őket. Időnként úgy éreztem, egy rakás tizenkét évessel élek egy fedél alatt.

– Tudod, holnap este beteget jelenthetnél – fogtam meg Kennedy karját. – Maradj itt velem, begubózunk, pizzát rendelünk, és az egész hétvégét tanulással töltjük. Meg egyéb stresszoldó tevékenységgel...
– vigyorogtam rá korántsem szendén, de lesütötte a szemét.

Nekilódult a szívem, forróság öntött el. Láttam, hogy valami nagyon nem gömbölyű. Szerettem volna, ha mielőbb kiböki, akármi is a baj, mert az agyamban csupa riasztóbbnál riasztóbb lehetőség rémlett föl. Olyan rég nem akadt köztünk probléma, igazi nézeteltérés, hogy ez most hidegzuhanyként ért.

Kennedy belépett a szobámba, és az íróasztalomhoz ült, nem az ágyamra.

Odamentem hozzá, a térdünk egymáshoz ütődött, drukoltam, hogy azt mondja, csak rossz passzban van, vagy a közeledő zéhák miatt görcsöl. A szívem a torkomban dobogott, ahogy megfogtam a vállát.

– Kennedy?

– Beszélni szeretnék veled, Jackie.

A fülemben még hangosabban dobolt a pulzusom, a kezem lecsúszott Kennedy válláról. A másik kezemet markoltam vele, és az ágyra telepedtem, egyméternyire tőle. Annyira kiszáradt a szám, hogy nyelni sem bírtam, nemhogy beszélni.

Hallgatott, örökkévalóságnak tűnő másodpercekig kerülte a tekintetemet. Végül fölnézett rám. Szomorúnak látszott. Jaj, istenem! Jajistenemjajistenemjajistenem!

– Mostanában némi... gondom adódott. Más lányokkal.

Pislogtam, örültem, hogy ülök. Ha állok, összecsuklott volna a lábam, és a földön találok magam.

– Ezt hogy érted? – nyögtem ki. – Mi az, hogy „gondod adódott más lányokkal”?

Mélyet sóhajtott.

– Nem *úgy*, mármint *valójában* semmi sem történt. – Elfordította a fejét, újra sóhajtott. – De azt hiszem, nem bánám, ha történne.

Mi vaaaaan?

– Nem értem.

Az agyam lázasan dolgozott, hogy a lehető legjobb szitut hozzam ki ebből, de még a legvalószínűtlenebb megoldás is rettentő gázul hangzott.

Kennedy fölállt, és kétszer föl-alá vonult a szobában, majd visszakeresztelkedett a szék szélére, előrehajolt, a térdére könyökölt, és összekulcsolta a kezét.

– Tudod, milyen fontos nekem, hogy karriert csináljak a jogi és politikai pályán.

Bólintottam, továbbra is hallgattam, és rettentően erőlködtem, hogy ne hagyjam el magam.

– Ismered a nővér-szövetségünket?

Újra bólintottam. Szóval bekövetkezett, amitől leginkább paráztam, amikor beköltözött a fiúkoleszba. A jelek szerint mégsem paráztam eléggé.

– Van egy csaj... illetve pár csaj... hát szóval... na igen.

Próbáltam józan, kiegyensúlyozott hangot megütöni.

– Kennedy, ennek semmi értelme. Ugye nem azt akarod mondani, hogy csináltál valamit, vagy szeretnél csinálni...

A szemembe nézett, hogy ne legyen félreértés.

– Szeretnék.

Ezzel az erővel nyugodtan gyomorszájon is vágthatott volna, mert az agyam nem volt hajlandó fölfogni a hallottakat. A tettleges bántalmazást talán fölfogta volna.

– *Szeretnél?* Hogy a nyavalyában érted azt, hogy *szeretnél?*

Fölpattant a székről, elment az ajtóig – jó három méter távolságra – és vissza.

– Mégis mit gondolsz? Jesszusom! Ne kényszeríts, hogy *kimondjam!*

Tátva maradt a szám.

– Miért ne? Miért ne mondanád ki? Ha egyszer el tudod képzelni, hogy *megtedd*, mi a fészkes fenéért ne mondanád ki? És mi köze ennek a pályaválasztásodhoz...

– Mindjárt rátérek. Nézd, mindenki tudja, hogy aki választott politikai tisztséget visel, vagy arra pályázik, annak az egyik legkellemetlenebb az, ha valami szexbotrányba keveredik. – Olyan képet

vágott, mint a középiskolai vitakörben, amikor csörtére készült. – Én sem vagyok fából, Jackie, és ha dolgoznak bennem az ösztönök vagy micsodák, de elfojtom őket, később ugyanúgy vagy még jobban fölgerjednek. És ha majd *akkor* tombolom ki magamat, a karrieremnek befellegzett. – Tehetetlenül tárta szét a kezét. – Nincs más választásom, mint most kiélnem a vágyaimat, anélkül, hogy tönkretenném a jövőbeli szakmai pozíciómat.

Győzködtem magamat, hogy rosszul hallottam. Nem létezik, hogy a srác, akivel három éve járok, most azért szakít velem, hogy szégyentelen önfeledtséggel döngethessen fűvel-fával. Pislogtam, és mély lélegzetet próbáltam venni, de nem tudtam. Elfogyott a szobában az oxigén. Némán meredtem Kennedyre.

Összeszorította a fogát.

– Na jó, úgy látszik, hülyeség volt azt hinnem, hogy megpróbálhatlak szépen elengedni.

– Így fest nálad az, ha *szépen* elengedsz? Lepattintasz, hogy más csajokkal dughass? Lelkifurdalás nélkül? Te most *komolyan* beszélsz?

– Halálosan komolyan.

Mielőtt fölkaptam a közgáz tankönyvemet, és hozzávágtam, már csak egyetlen gondolat maradt a fejemben: *Hogy tud egy ilyen pillanatban ennyire szar közhellyel előjönni?*

2. fejezet

Erin hangja ébresztett.

– Jacqueline Wallace, lesz szíves kivonszolni a habtestét az ágyból, és megmenteni a félévi átlagát! Az ég szerelmére, ha hagynám, hogy egy pasi miatt így lenullázódjon a tudományos előmenetelem, nem győzném hallgatni a prédikálásodat.

Kelletlenül morogtam a paplan alól, mielőtt kikukucskáltam Erinre.

– Neked mióta van tudományos előmeneteled?

– Haha! Nagyon vicces. *Fölkelni!*

Fintorogtam, de nem mozdultam.

– Az összes többi tárgyból jól állok. Ebből az egyből miért ne vághatnak meg?

Leesett az álla.

– Tudod te egyáltalán, mit beszélsz?

Pontosan tudtam. És ugyanúgy undorodtam a gyávaságomtól, ahogyan Erin – ha nem még jobban. De akkor is elviselhetetlen volt a gondolat, hogy hetente háromszor egy órán át Kennedy mellett üljek a tanteremben. Nem tudhattam biztosan, mit jelent újonnan szerzett facérsága a leplezetlen flörtölés vonatkozásában, de bármit jelentett, nem óhajtottam a saját szememmel látni. Épp elég volt elképzelnem a részleteket.

Legalább ne forszíroztam volna, hogy ebben a félévben vegyen föl valami velem közös tárgyat. Amikor bejelentkeztünk az őszi előadásokra, szóvá tette, minek nekem a közgáz, hiszen nem kötelező a zenetanári diplomához. Vajon már akkor sejtette, hogy itt ér véget a kapcsolatunk? Vagy tudta is?

– Nem bírok fölkelni.

– De bírsz, és föl is fogsz. Na, gyerünk, ki az ágyból! – rántotta le rólam a paplant. – Időben be kell érnem franciára, különben Monsieur Bidot agyonnyaggat a *passé composé*-val. Angolul is nehezen boldogulok a múlt idővel. Isten a tanúm, hogy *en français*, hajnali istentudja hánykor végképp beletörök a bicskám.

Hajszálpontosan kilenckor értem az előadóteremhez, abban a tudatban, hogy a szokás szerint időben érkező Kennedy már odabent ül a tágas, lejtős előadóban. Besurrantam a hátsó ajtón, és rögtön kiszúrtam őt a hatodik sor közepén. A jobb oldalán egy üres hely – az enyém. Dr. Heller a második tanítási héten körbeadott egy ülésrendet, amelyet a jelenlét ellenőrzésére használt, és pontokat osztogatott a részvételért. Elhatároztam, hogy előadás után beszélek vele, mert többé semmi szín alatt nem ülhettem oda.

Tekintetemmel végigpásztáztam a hátsó sorokat. Két üres hely maradt. Az egyik három sorral lejjebb, egy állat tenyerébe támasztó, leginkább szunyáló srác és egy félliteres starbucksos pohárból iszogató lány között, aki ráadásul megállás nélkül locsogott a szomszédjával. A másik üres hely az utolsó sorban kínálkozott, egy srác mellett, aki láthatólag épp firkált valamit a tankönyve margójára. Éppen akkor fordultam abba az irányba, amikor a tanár a lenti oldalajtón belépett, és a rajzművész fölemelte a fejét, hogy előre nézzen. Dermedten ismertem föl két nappal azelőtti

megmentőmet. Ha tudtam volna mozogni, biztosan hátraarcot csinállok, és kimenekülök a teremből.

Azonnal megrohantak a támadás képei. A kiszolgáltatottság. A rémület. A megalázottság. Egész éjszaka összekuporodva sírtam az ágyban, örültem, hogy Erin azt SMS-ezte, Chaznél alszik. Erin elől egyelőre elhallgattam, mit művelt Buck, részben azért, mert tudtam, hogy felelősnek tartaná magát, hiszen ő beszélt rá a bulizásra, és engedett azután egyedül elmenni, részben meg azért, mert szerettem volna elfelejteni, hogy egyáltalán megtörtént.

– Amint mindenki talál ülőhelyet, kezdhetünk – rázott föl kábulatomból a professzor kijelentése, minthogy egyedül én álldogáltam.

Odanyargaltam a locsifecsi lány meg az álomkóros srác közötti üres székhez.

A lány rám pillantott, de véletlenül sem szakította félbe vallomását arról, hogy becsicscentett a hétvégén, és hol és kivel. A srác épp csak annyira nyitotta ki a szemét, hogy észlelje felbukkanásomat, amikor becsúsztam kettejük közé, a padlóhoz csavarozott székre, de egyébként nem mozdult.

– Foglalt ez a hely? – érdeklődtem tőle suttogva.

Megrázta a fejét.

– Az volt – motyogta –, de a csajszi lemorzsolódott. Vagy csak már nem jár. Vagy mit tudom én.

Megkönnyebbülten húztam elő egy spirálfüzetet a tatyómból. Igyekeztem nem nézni Kennedyre, de a székek elrendezése miatt ehhez némi erőfeszítés kellett. Gondosan belőtt, barnásszőke hajával és az ismerős, simára vasalt, legombolós nyakú ingével magára vont a tekintetemet, valahányszor megmoccan. Tudtam, milyen hatást gyakorol az a zöld skót kockás ing a lélegzetelállító zöld szemével együtt. Kilencedik óta ismertem. Figyeltem, hogyan változott

a mindennap kosarassortban és edzőcipőben járó kisfiúból azzá az elegáns fiatalemberré, aki vasaltatta a méretre igazított ingeit, csakis kifényesített cipőt hordott, és mindig úgy nézett ki, mintha egy magazin címlapjáról lépett volna le. Nemegetszer láttam, hogy a tanárnők forgolódtak utána, amikor elhaladt mellettük, azután elkapták bámuló tekintetüket tökéletes, de számukra elérhetetlen alakjáról.

A középiskola utolsó előtti évében együtt jártunk emelt szintű angolra. Az első órától kezdve stíriolt, felém villantotta gödröcskés mosolyát, mielőtt helyet foglalt, hívott a tanuló körébe, érdeklődött a hétvégi programom felől – amibe végül ő is belekerült. Még sosem szálltak rám ilyen magabiztosan. Évfolyamtitkár volt, így mindenki ismerte, ő pedig különösen törekedett arra, hogy mindenkit megismerjen. Sportolóként a baseballcsapatban tündökölt. Diákként tanulmányi eredményével a legjobb tíz százalékba tartozott. A vitakör tagjaként lehengerlő érveléséről és verhetetlenségéről vált híressé.

A pasimként türelmesen és figyelmesen bánt velem, soha nem erőltetett, sürgetett. Születésnapról, évfordulóról soha nem feledkezett meg. Nem ébresztett bennem a kettőnket illető szándékaival kapcsolatos kétséget. Amint komolyra fordult a kapcsolatunk, megváltoztatta a nevemet – és velem együtt mindenki követte a példáját.

– Te vagy az én Jackie-m – ezzel Kennedy elnök feleségére utalt.

Bálványozta a néhai elnököt, akivel csak névrokonságban állt. A szülei elég furán politizáltak, és még abban sem tudtak egyetértésre jutni. A húga a republikánus Reaganról, az öccse a demokrata Carterről kapta a nevét.

Három év telt el azóta, hogy búcsút mondhattam a Jacqueline-nek, és naponta küzdöttem, hogy visszanyerjem lényemnek azt az eredeti részét, amit Kennedy miatt félretettem. Másról is lemondtam, talán fontosabb dolgokról is, de egyedül ezt szerezhettem vissza.

Mivel ötven percen át egyfolytában azon fáradoztam, hogy ne bámuljam Kennedyt, az előző két hétben pedig kihagytam az előadást, az agyam lelassult, és megtagadta az együttműködést. Az óra végén rádöbbsentem, hogy nem sokat fogtam föl az elhangzottakból.

Dr. Heller után mentem a szobájába, végigfuttattam magamban az eszközöket, amelyekkel arra indíthatom őt, hogy adjon nekem esélyt. Eddig a pillanatig nem érdekelt a bukás. Most, hogy lehetőségéből valószínűvé vált, megrémített. Még egyetlen tárgyból sem buktam meg. Mit mondjak a szüleimnek és a mentoromnak? Ez az elégtelen az *egész hátralévő életemen* nyomot hagy.

– Rendben, Ms. Wallace! –Dr. Heller viharvert aktatáskájából elővett egy tankönyvet meg egy rendezetlen köteg jegyzetet, és úgy járt-kelt a szobájában, mintha én ott sem lennék. – Adja elő az ügyét!

Megköszörültem a torkomat.

– Az ügyemet?

Fáradtan lesett rám a szemüvege fölött.

– Két egymás utáni héten távol maradt az óráról, ezzel a negyedévi zárthelyi dolgozatról is, és ma ismét mulasztott. Feltételezem, hogy azért áll itt a szobámban, mert elő kíván adni valamiféle indoklást, miért ne buktassam meg makrogazdaságtanból. – Sójájtott, a polcra helyezte a tankönyvet. – Mindig azt hiszem, hogy már az összes változatot hallottam, mégis újra és újra sikerül meglepniük. Úgyhogy halljuk! Nem érek rá egész nap, és gyanítom, hogy maga sem.

Nyeltem egyet.

– Ma nem hiányoztam az óráról, csak másik sorban ültem.

Bólintott.

– Ezt elhiszem magának, elvégre az előadás végén megkeresett. A mai részvételt tehát jóváírom, ez körülbelül egy negyed osztályzatnyi javítást jelent. Így is marad hat hiányzása és egy nullás negyedévi zárthelyije.

Úristen! Mintha kihúzták volna a dugót, teljes összevisszaságban dőltek belőlem a mentségek és a felismerések.

– A barátom szakított velem, és jár erre az előadásra, és ránézni sem bírok, nemhogy leülni mellé... Jaj, istenem, *kihagytam a negyedévi zéhat*. Meg fogok bukni. Soha életemben nem buktam meg semmiből.

Nem mintha ez a szöveg nem lett volna halálkínos, de ráadásul könnyek szöktek a szemembe, és kibuggyantak. Az ajkamat harapdáltam, nehogy hangosan fölzokogjak, a prof íróasztalát bámultam, nem bírtam szembesülni a megvető kifejezéssel, amelyet az arcára képzeltem.

A sóhaját hallottam, és ezzel egyidejűleg egy papír zsebkendő jelent meg a látóteremben.

– Szerencsés napot fogott ki, Ms. Wallace.

Elvettem a papírzsepit, és az arcomhoz nyomkodtam, közben óvatosan dr. Hellerre sandítottam.

– Véletlenül van egy lányom, aki alig valamicskével fiatalabb magánál. Nemrégiben komisz kis szakítást vészelt át. Az én éles eszű, színjeles tanulóm érzelmi ronccsá változott, kizárólag sírt, aludt, majd megint sírt, körülbelül két héten át. Azután észhez tért, és úgy döntött, hogy semmiféle fiú nem fogja tönkretenni az ő tanulmányi eredményét. A lányomra való tekintettel adok magának egy lehetőséget. *Egyet*. Ha elszúrja, a félév végén olyan jegyet kap, amelyet érdemel. Értjük egymást?

További könnyontás közben bólintottam.

– Helyes. – A professzor úr feszélyezetten mocorgott, és újabb zsepit nyújtott felém. – Jaj, az ég szerelmére... ahogy a lányomnak is mondtam, nincs az a fiú a földkerekségen, akiért érdemes ennyit szenvedni. Én csak tudom, én is voltam fiú. – Valamit firkantott egy cédulára, és a kezembe nyomta. – Tessék, a korrepetitorom, Landon Maxfield e-mail címe. Ha nem ismeri a kiegészítő csoportfoglalkozásait, ajánlom, hogy *sürgősen* ismerkedjek meg velük. Kétségkívül rászorul némi különórára is. A fiatalember két éve kiváló diákom volt, azóta segít nekem. Majd tájékoztatom őt, hogy milyen munkát várok magától a negyedévi zárthelyi pótlására.

Ismét sikerült megúsznom a zokogást, mialatt megköszöntem neki, és azt hittem, mindjárt megüti a guta, annyira kínosan érezte magát.

– Na jól van, jól van, nincs mit. – Előhúzta az ülésrendet. – Mutassa meg, hol fog ülni mostantól, hogy megkaphassa azokat a negyedpontokat a részvételért.

Ráböktem az új helyemre, és beírta a nevemet a négyzetbe.

Kaptam egy sanszot. Most már csak föl kellett vennem a kapcsolatot ezzel a Landonnal, azután beadnom egy házi dogát. De vajon az milyen nehéz lesz?

A diákközpontban a Starbucksnál nevetségesen hosszú sor kígyózott, de esett, és nem volt kedvem bőrig ázni, hogy átmenjek az utca túloldalán, épp a campus határán kívül működő családi kávézóba a koffeinadagomért, mielőtt elkezdődik a délutáni óráim. És ettől függetlenül minden bizonnyal ott találtam volna Kennedyt, mert ebéd után szinte mindennap oda jártunk. Elvi megfontolásból még

akkor is kerülte a Starbucks-hoz hasonló „üzletláncszörnyetegeket”, ha jobb kávé kínáltak.

– Nem létezik, hogy időben átérjek a campus túlsó végére, ha itt kivárom a soromat – morgolódott bosszúsan Erin, és kihajolt, hogy ellenőrizze, hányan állnak előttünk. – Kilencen vannak. Kilencen! És ötven várnak innivalóra! Honnan a fenéből került elő ez a tömeg?

Az előttünk álló srác rosszállóan sandított hátra. Erin ugyanúgy ráncolta a homlokát, én meg összeszorítottam az ajkamat, nehogy elröhögjem magam.

– Biztos mind koffeinfüggők, mint mi – véltem.

– Ja – dohogott Erin, azután megfogta a karomat. – Majdnem elfelejtettem: hallottad, mi történt szombat este Buckkal?

Görcsbe rándult a gyomrom. Az este, amelyet egyszerűen el akartam felejteni, nem hagyott nyugtot nekem. Megráztam a fejemet.

– Elkapták a kolesz mögötti parkolóban. Pár fickó a tárcáját akarta. Azt mondta, alighanem hajléktalanok, persze mit is várhat az ember egy nagyváros kellős közepére telepített campusban. Semmit sem kaptak a rohadékok, de Buck képét baromira kidekorálták. Egyébként – hajolt közelebb Erin – egy kicsivel dögösebb így. Grrrr. Nehogy mindjárt dorombolni kezdjek.

Rosszullét kerülgetett, némán álltam, és érdeklődést színleltem ahelyett, hogy megcáfoltam volna Buck verzióját, amellyel a cipóra vert képéhez vezető eseményeket tálalta.

– Hát ez gáz. Muszáj bedobnom egy Rockstart, különben lemegek alfába politológiaórára. Nem késhetek el, röpdogát írunk. Viszlát gálya után!

Gyorsan megölelt, és elsietett.

Előrébb araszoltam a sorban, gondolataim már ezredszer terelődtek a szombat estére. Még most sem bírtam megszabadulni a

kiszolgáltatottság érzésétől. Nem mintha nem tudtam volna mindig is, hogy a fiúk erősebbek. Kennedy számtalanszor kapott a karjába, egyszer a vállára dobott, és fölszaladt velem a lépcsőn, én meg fejfelé lógva, kacagva kapaszkodtam a vállába. Könnyedén kinyitott befőttesüvegeket, amikkel én nem boldogultam, tologatott bútorokat, amiket én alig tudtam megmozdítani. Erőfölénye nyilvánvalóan megmutatkozott, amikor föltámaszkodott rajtam, és kitapogattam kőkemény bicepszét.

Két héttel ezelőtt kitepte a szívemet, és még soha nem éreztem magam ennyire összetörtnek, ennyire üresnek.

De fizikai erőt soha nem alkalmazott velem szemben.

Nem, az Buck volt. Buck, a campus szívtiprója, akinek nem okozott gondot, hogy lányokat találjon magának. Az a srác, aki soha a legcsekélyebb jelét sem adta, hogy bántani tud és fog, vagy hogy egyáltalán észrevett azon kívül, hogy Kennedy barátnője vagyok. Hibáztathattam volna a szeszt... de nem, az alkohol csak a gátlásokat oldja föl, nem szabadít el bűnös erőszakot olyasvalakiben, akiben addig nem volt.

– Tessék!

Magamhoz tértem merengésemből, és fölnéztem, hogy bemondjam a szokásos rendelést, csakhogya a pult mögött a szombat esti srác állt. Az a srác, aki mellé nem ültem le a ma délelőtti közgázon. Kitértettem a számat, de semmi sem jött ki rajta. És ahogy délelőtt, most is megrohantak a szombat esti emlékek. Fölhevült az arcom, ahogy visszaemlékeztem, milyen helyzetben voltam akkor, mit láthatott nyilvánvalóan a srác, mielőtt közbeavatkozott, milyen ostoba libának tarthat engem.

Igaz, akkor azt mondta, nem az én hibám volt.

És a nevemen szólított. Azon a néven, amelyet most már tizenhat napja nem használtam.

Miután a másodperc törtrészéig hiába fohászkoztam azért, hogy ne emlékezzen rám, viszonoztam átható tekintetét, és láttam, hogy pontosan emlékszik. Minden halálkínos részletre. Égett az arcom.

– Eldöntötted, mit adhatok? – rántott ki kérdésével tétovázásomból. Higgadtan csengett a hangja, de éreztem a hátam mögötti vásárlók türelmetlen idegeskedését.

– Egy nagy caffè americanót kérek – feleltem olyan motyogva, hogy félig-meddig arra számítottam, megismételteti velem.

De megjelölte a papírpoharat, és ekkor vettem észre a kézfejére tekert két-három réteg vékony fehér gézt. Továbbította a poharat az italmérőnek, és beütötte a rendelést, miközben átadtam neki a kártyámat.

– Hogy vagy? – kérdezte látszólag hanyagul, pedig kettőnk között nagyon is jelentőségteljes volt a dolog. Lehúzta a kártyámat, és a nyugtával együtt visszaadta.

– Kösz, jól.

A bal kezén is látszottak karcolások, de semmi komolyabb horzsolás. Ahogy elvettem a kártyát meg a blokkot, az ujjai az enyémekekhez súrlódtak.

– Kösz! – rántottam vissza a kezemet.

Elkerekedett a szeme, de nem szólt többet.

– Én egy extra nagy caramel macchiátót szeretnék, simán, hab nélkül – diktálta a rendelést a hátam mögött türelmetlenkedő lány, nem ért ugyan hozzám, de feszélyezően benyomult a személyes terembe.

A srác állkapcsa alig észrevehetően megfeszült, ahogy tekintete átvándorolt rólam a lányra. Megjelölte a poharat, szűkszavúan közölte a fizetendő összeget, és ahogy elléptem onnan, ismét rám villant a szeme. Nem tudom, azután is rám nézett-e. A pult másik

végén megvártam a kávémat, majd elsiettem, nem vesződtem a szokásos hozzácsorgatott tejjel meg három tasak cukorral.

A közgazdaságtan alapkurzus, ezért rengetegen vették föl, nagyjából kétszázan. Abban a hat hétben, ami az őszi félévből még hátravan, ennyi ember között simán elkerülhettem a szemkontaktust két sráccal, nem?

3. fejezet

Amint az óra után visszaértem a koleszba, kötelességtudóan e-maileztem a közgázos korrepetitornak, és nekiláttam a művészettörténet házi feladatomnak. Mialatt bepötyögtem a fogalmazást egy klasszicista szobrászról és a stílusra gyakorolt hatásáról, hálát rebegettem idegbajomnak, hogy legalább a nem gazdasági tárgyakkól nem kényszerített mulasztásra.

Mivel Erin munkába ment, csöndes tanulásba merülve tölthetem az estét. Zsebkendőnyi szobánkban óhatatlanul elvonta volna a figyelmemet a jelenlétével. A múlt héten, amikor épp algebradogára próbáltam magolni, az alábbi társalgást bonyolította le:

– De apuci, azt a körömcipőt egyszerűen *muszáj* volt megvennem a melóhelyemre – harsogta a mobiljába. – Te mondtad, hogy azt szeretnéd, ha már diákként megtanulnám a munka értékét, és mindig azt hajtogatod, hogy az ember az öltözékével is a sikerre készüljön, én pedig csak a bölcs meglátásaidhoz igyekszem igazodni.

Amikor rám pillantott, az égnek emeltem a tekintetemet. A szobatársnőm egy proccos belvárosi szállodában hoszteszkedett, s ezt az állását gyakorta használta ürügyül ruházkodási költségkerete túllépésére. A háromszáz dolláros cipő nélkülözhetetlen olyan munkához, amiért kilencdolcsis órabért fizetnek? Elfojtottam egy kacajt,

miközben Erin visszakacsintott rám. Az apja végül mindig engedett, kivált akkor, ha Erin bedobta az ötbetűs varázsigét: *apuci*.

Nem számítottam gyors válaszra Landon Maxfieldtől. Úgy gondoltam, mint felsőbbéves, ráadásul olyan hatalmas diákcsoport korrepetálója, mint dr. Helleré, nyilván elfoglalt. Azt is biztosra vettem, hogy nem ugrál örömeiben, hogy egy bukdácsoló másodévesnek segíddkezzen, aki elbliccelte a negyedévi zéhát meg kétheti előadást, és még egyetlen kiegészítő óráján sem vett részt. Arra készültem, hogy megmutatom neki, keményen fogok dolgozni, hogy behozzam a lemaradást, és a lehető leghamarabb leszálljak a nyakáról.

Negyedórával azután, hogy e-maileztem neki, csilingelt a beérkezett üzenetek mappája. A korrepetitor ugyanabban a hivatalos hangnemben válaszolt, amelyet én is használtam, miután oda-vissza ugráltam a megszólításnál a vezeték- és keresztnév között, de végül a *Mr. Maxfield* mellett döntöttem.

Ms. Wallace!

Dr. Hellertől tudom, hogy föl kell zárkóztatnom makrogazdaságtanból, és közölte, milyen házi dolgozatot kell beadnia az elmaradt negyedéves zárthelyi pótlására. Mivel a professzor úr jóváhagyta ezt a feladatot, nem szükséges tudnom a lemaradás okát. A korrepetálás a munkakörömhöz tartozik, ezért alkalmaztak.

Találkozunk a campusban, lehetőleg a könyvtárban, hogy megbeszéljük a dolgozatot. Mélyreható munka lesz, és komoly külső adatgyűjtést igényel. Dr. Heller szigorúan megszabta, hogy mennyi segítséget nyújthatok. Lényegében azt szeretné látni, hogy

a hallgató mire jut egyedül. Általános kérdésekben természetesen rendelkezésre állok.

A csoportos kiegészítő foglalkozások időpontja h, sz, cs 13–14, de azokon a jelenlegi anyagról esik szó, és feltételezem, hogy ebben az esetben az elmúlt két hétben mulasztottak megértéséhez is segítség kell. Kérem, tudassa, mikor ér rá különórákra, és egyeztetünk.

LM

Összeszorítottam a fogamat. Bár a levél kifogástalan udvariassággal íródott, csöpögött belőle a lekezelés, még az aláírásából is: *LM*. Vajon barátságos akart lenni, vagy fesztelen, vagy kifigurázta abbéli igyekezetemet, hogy komoly, érett diák benyomását keltsem? Az e-mailemben céloztam a szakításra, és reméltem, hogy nem kérdez rá a részletekre. Most úgy éreztem, mintha nemcsak óvakodna attól, hogy megismerje a konkrét körülményeket, de le is néz amiatt, mert hagytam, hogy egy párkapcsolati válság kihasson a tanulmányaimra.

Újra elolvastam az e-mailjét, és még jobban feldühített. Szóval azt hiszi, sötét vagyok ahhoz, hogy önállóan megértsem a tananyagot?

Mr. Maxfield!

A foglalkozásokon nem tudok részt venni, mert h, sz, 13–14.30-ig művészettörténetem van, csütörtök délután pedig középiskolásokat korrepetálok. A campuson lakom, és hétfőn/szerdán késő délután, illetve a legtöbb este ráérek. Hétfégén is szabad vagyok, ha nem korrepetálok. Már belefogtam a GDP-ről, a CPI-ről és az inflációról szóló anyagrész elolvasásába, és

dolgozom a 9. fejezet végi ismétlő kérdéseken. Ha Ön a házi dolgozat követelményeit szeretné megbeszélni, biztos vagyok benne, hogy az előadásokkal kapcsolatos lemaradást egyedül is be tudom hozni.

Jacqueline

Megnyomtam a *Küldést*, és körülbelül húsz teljes másodpercig nyeregben éreztem magam. Valójában még alig néztem bele a 9. fejezetbe. Egyelőre nem igazán emberi ésszel érthető keresleti és kínálati grafikonokat találtam benne, mint inkább dollárjelekkel teltűzdelt hadoválást, amelyet a poén kedvéért alsó-felső indexekkel tettek zavarosabbá. Ami a GDP-t meg a CPI-t illeti, tudtam, mit jelentenek ezek a rövidítések. Kábé.

Te jó isten! Fennhézóan lepöcköltem a korrepetitort, akit a professzorom kínált – a professzorom, aki nem volt köteles második lehetőséget adni nekem, mégis adott.

Amikor ismét csilingelt az e-mailem, nyeltem egyet, mielőtt rákattintottam. A bejövő mappa legtetején a Landon Maxfieldtől érkezett új üzenet várt.

Jacqueline, ha nem zavar, tegeződjünk! Ha szívesebben pótolsz egyedül, természetesen jogod van hozzá. Összeszedem a dolgozathoz szükséges információkat, és találkozunk, mondjuk, szerdán fél három után.

LM

Ui. Mit korrepetálsz?

A válasza nem tűnt mérgesnek. Udvarias volt. Sőt, még kedves is. Az utóbbi időben annyira eluralkodtak rajtam az érzelmeim, hogy semmit sem tudtam józanul megítélni.

Felső tagozatos és középiskolás diákzenekarok nagybőgőseinek adok különórát. Csak most jut eszembe, Landon, hogy szerda délutánra már el-ígérkeztem, két tanítványomnak segíték hangszert szállítani egy fellépésre. (Kisteherautóval járok, hogy a saját hangszerem szállítását meg tudjam oldani, és mostanában elárasztanak kérésekkel, hogy fuvarozzak nagy hangszereket, kanapékat, matracokat...)

Nem érsz rá valamelyik este? Vagy szombaton?

JW

Tízéves korom óta nagybőgöztem. Negyedikben a második tanítási hét végén a zenekarunk két bőgőse közül az egyik a focipályán egy aprócska ütközésből kifolyólag kulcscsonttörést szenvedett. A zenekarvezetőnk, Peabody tanárnő a hegedűsök végtelen tengerére pillantott, és könyörgött, hogy valaki váltson hangszert.

– Senki? – sápítózott.

Miután tényleg nem jelentkezett más, föltettem a kezemet.

Akkoriban még a feles hangszer mellett is eltörpültem, sámlira kellett állnom, hogy megszólaltathassam, ami vég nélküli derűtség forrásául szolgált a zenekaros osztálytársaimnak. És nem csak a suliban röhögtem ki magamat.

– Mondd, édesem, nem gondolod, hogy ez kissé *különös* hangszer egy lánynak? – kérdezte anyám.

Még azt sem emésztette meg, hogy elutasítottam a zongoratanulást – amit ő szorgalmazott – a hegedű javára, így új kedvtelésemet azonnali ellenszenvvel fogadta.

– De – néztem dacosan anyámra, ő meg a szemét forgatta.

Irtózott a hangszeről, amelyet én viszont megszerettem, azért, mert az egész zenekar hangzásának alapot, háttérrel adott. Az is tetszett, hogy a területi versenyeken a többiek hitetlenkedő képet vág-
tak, biztosra vették, hogy egy lány nem játszhat olyan jól, mint ők – és élvezettel bizonyítottam be, hogy *még jobban is* játszom náluk.

Mire betöltöttem a tizenötöt, elértem százhatvannyolc centis felnőtt magasságomat, és felléphettem egy háromnegyedes hangszerrel, magasító nélkül is boldogultam, igaz, csak éppen hogy.

Az elmúlt évben helybeli diákoknak – csupa fiúnak – adtam magánórákat, így vagy úgy, de mindegyikük önelégült pimaszsággal viszonyult hozzám, amíg meg nem hallották a játékomat.

Nagybögőzől? Ez érdekes.

Ezen a hétvégén és a hétvégéken általában elfoglalt vagyok. Nem szeretnék emiatt késleltetni, úgy-
hogy még ma este elküldöm a munkádhoz szükséges infókat, azután e-mailben tárgyalhatunk róla, amíg nem sikerül összehangolnunk az időbeosztásunkat. Ehhez mit szólsz, Jacqueline?

LM

Ui. Emlékezni fogok rád, ha valami nagyobb holmit veszek, vagy költözködnöm kell.

Kösz, Landon, igen, az nagyon jó lesz. (Mármint az infó, nem a pofátlan ötlet, hogy kihasználd a kocsim teherhordó kapacitását. Te sem vagy különb a haverjaimnál, akik megspórolják a tehertaxi vagy a furgon-
kölcsönzés költségeit, engem meg sörben fizetnek.)

JW

Amint hazaérek, küldöm a részleteket, azután dumálhatunk. Tudod, Jacqueline, a cserekereskedelem egy ma is működő ősi gazdasági jelenség. (Egyébként szabad neked már söröznöd?)

LM

Távol álljon tőlem, Landon, hogy megghiúsítsam egy történelem előtti gazdasági jelenség fennmaradását. És a sörben fizető haverok még mindig jobbak az egyáltalán nem fizetőknél. (Ami az életkoromat illeti, nem hiszem, hogy a korrepetitori munkakörödbe az efféle személyes adatok firtatása is beletartozik.)

JW

Talált, süllyed, Jacqueline. Kénytelen vagyok megbízni benned, hogy nem fogok rács mögé kerülni fiatalkorúak alkoholhoz juttatásáért. Igazad van – a magamfajta sóher, autóhiányban szenvedő egyetemistáknak illene tiszteletben tartaniuk a fuvarozási egyezkedés jól bevált módszereit.

LM

Autótlanságának őszinte beismerésével megmosolyogtatott, de rögtön lehervadt az arcomról a mosoly, amikor ezt egybevettem Kennedy gépkocsi-tulajdonosi önteltségével. Közvetlenül érettségi előtt a szülei átadták a kétéves Mustangját a tizenhat esztendőcsésének, aki előtte egy héttel totálkárosította a dzsipjét. Kennedyt pedig előzetes érettségi ajándékként vadonatúj BMW kárpótolta – elegáns, fekete kocsit az összes kapható extrával, többek között osztályon

felüli bőrüléssel és olyan sztereó berendezéssel, amelyet egy sarokkal odébról is hallhattam.

A fenébe! Abba kellett volna már hagynom, hogy bármi történik velem, Kennedyhez kapcsoljam. Ekkor ébredtem rá, hogy még mindig ő jelenti nálam az alapállapotot. Az elmúlt három évben rászoktunk egymásra. És bár ő a maga részéről szakított a megszokással, amikor faképnél hagyott, én nem fordítottam hátat neki, továbbra is a jelenemhez, a jövőmhöz pályáztam. Pedig igazság szerint most már csupán a múltamhoz tartozott, és eljött az ideje, hogy lassanként beletörődjek ebbe, bármennyire fájt is.

Amint megkezdjük első egyetemi évünket, Kennedy belépett abba a diákszövetségbe, amelyiknek már az apja is tagja volt. Noha a fiúm igényelte a klikkhez tartozást, engem sosem fűtött effajta érdeklődés. Úgy tűnt, nem bánta, amikor közöltem, hogy inkább nem rohanok csatlakozni semmilyen csoportosuláshoz. Neki, a jövődő politikusnak csak az számított, hogy megértően fogadjam saját ilyen irányú szükségleteit. Egyszer meg is jegyezte, tulajdonképpen tetszik neki, hogy IVF barátnője van.

– IVF? Az meg mi?

– Azt jelenti, hogy „istenverte független” – felelte nevetve.

Három héttel ezelőtt, amikor kivonult a szobámból, meg sem fordult a fejemben, hogy magával viszi gondosan ápolt társas kapcsolatrendszeremet is. Kennedy nélkül nem kaptam automatikusan meghívást zártkörű egyetemi partikra és más rendezvényekre, bár Chaz és Erin azért elhívhatott ide-oda, mivel a bármely bulira

megengedetten vihető két kategória, azaz a szesz és a csajok egyikebe tartoztam.

Hát ez szép. Független barátnőből bulikellékké minősültem át.

Több mint kínosan érintett, hogy folyton volt haverjaim csoportjaiba botlottam. A központi könyvtár főbejárata előtt például diákszövis srácok egy teljes héten át minden reggel asztalokat állítottak föl, amelyekről kávé, dzsúsz, meg sütit árultak, így gyűjtöttek adományokat a vezetőképző programhoz. A Delta Delta Delta diáklányszövetség hordozható rostsütőkkel fölfegyverkezett tagjai a koleszuk előtti gyepen sátorozva kívánták szemléltetni a hajléktalanok sanyarú sorsát. (Fölvetettem Erinnek, hogy a csőlakók zöme nemigen rendelkezik hordozható kerti grillel és csúcskategóriás kempingfelszereléssel, mire buzgón helyeselt, hogy erre már ő is rámutatott, de a figyelmeztetése süket fülekre talált.)

Ha kiléptem a kollégiumból, bármilyen irányba indultam, óhatatlanul találkoztam olyanokkal, akikhez alig néhány napja még problémamentes kapcsolat fűzött. Most másfelé néztek, ha elmentem mellettük, bár némelyikük még mosolygott vagy integetett, mielőtt úgy tett, mintha elmélyült társalgásba merülne valaki másal. Még kevesebben voltak, akik rám is köszöntek: „Szia, Jackie!” Nem szóltam nekik, hogy már nem használom ezt a nevet.

Erin eleinte gyözködött, hogy mindezt az elutasítást csak képzelem, de két hét múltán, ha vonakodva is, egyetértett velem.

– Ha egy kapcsolat megszakad, az emberek szükségét érzik, hogy valamelyik oldalra álljanak, ilyen a természetük – bújt ki belőle a másodéves pszichológushallgató. – De akkor is *gyávák*.

Díjaztam, hogy a kedvemért hajlandó félretenni tárgyilagos csoportlélektani elemzését.

Nem lepett meg, hogy gyakorlatilag mindenki Kennedy mellé állt. Elvégre ő közülük való volt. Megnyerően közvetlen modorú, leendő politikai vezető. Én meg a csendes, helyes, de kicsit csudabogár barátnője... A szakítás után pedig csak a diákszövetségeken kívüli másodéves. Egyedül Erin nem látott annak.

Kedden a campus aktuális sztárpárosa haladt el mellettünk: Katie, Erin diákszövetségi elnöke és D. J., Kennedy diákszövis alelnöke.

– Szia, Erin! *Szuper* a szerkód – mondta Katie, mintha én ott sem lettem volna. D. J. biccentett, Erinre mosolygott, pillantása átsuhant rajtam, de ő sem vett rólam jobban tudomást, mint a barátnője.

– Kösz! – válaszolta Erin. – Húgyagyúak – tette hozzá rögtön halkán, és belém karolt.

Több mint egy évvel ezelőtt, amikor beköltöztem a kollégiumba, elszörnyedtem attól, hogy a szobatársam a tipikus diákszövis csajszi megtestesítője. Erin addigra már le is stoppolta magának az ablakhoz közelebbi ágyat. A fekhelye fölötti falon csillogó kék-arany középiskolai szurkolópomponokat biggyesztett a kartonból kivágott, aranycsillámmal bevont, hatalmas „ERIN” felirathoz. Az aranyozott óriásbetűket fotók vették körül: pomponlányos megmozdulások és öregdiák-rendezvények tagbaszakadt focista izompacsirtákkal.

Ahogy tátott szájjal bámultam tenyéryni szobánk magasfényű felét, maga a pomponlány pattant be az ajtón. Egyetemi pólója szinte tökéletesen passzolt magasra feltűzött, rézvörös hajához.

– Á, szia! Biztos te vagy Jacqueline! Én meg Erin vagyok!

Diplomatikusan lenyeltem a *Nem mondd!* megjegyzést, ami az eszembe ötlött.

– Mivel nem voltál itt, választottam ágyat, remélem, nem bánod! Már majdnem végeztem a kipakolással, úgyhogy segíthetek neked. – Fölkapta, és az ágyra lódította a nehezebbik bőröndömet.

– Kitettem az ajtóra egy szárazon törölhető táblát, hogy üzeneteket hagyassunk egymásnak, tulajdonképpen anyukám ötlete, de használható javaslatnak tűnt, te mit gondolsz?

– Ühüm – motyogtam, és pislogva figyeltem, ahogy kicipzározta a bőrdörmöt, majd hozzáfogott, hogy kiszedegesse az otthonról hozott holmimat.

Alighanem tévedés történt. Terjedelmes kérdőívet töltöttem ki a szobatársamnál kívánatos tulajdonságokról, és úgy láttam, erre a lányra *egyetlenegy sem* illik az általam felsoroltak közül. Lényegében önmagamot jellemeztem: csöndes, szorgalmas könyvmoly, aki tisztességes időben szokott nyugovóra térni. Nem bulizik éjjel-nappal, nem hurcol föl egy sereg srácot a szobánkba, és nem csődíti oda az egész emeletet sörpongozni.

– Egyébként Jackie-nek szoktak szólítani – árultam el.

– Jackie! Jaj, de ari! Bár, bevallom, nekem a Jacqueline is bejön. Nagyon előkelő. Mázlista vagy, kettőből választhatsz! Én nagyjából leragadtam az Erinnél. Még jó, hogy tetszik nekem, nem? Na okés, Jackie, hová tegyük ezt a posztert? Amúgy ki ez?

A kezében tartott poszterre – szintén nagybögőző kedvenc énekesnőm képmására – pillantottam.

– Esperanza Spalding.

– Sosem hallottam róla. De helyes! – Fölmarkolt egy csomó rajzszöveget, és az ágyamra szökkent, hogy felnyomkodja a falra a posztert. – Itt milyen?

Szóval tizenöt hónap alatt hosszú utat tettünk meg Erinnel.